

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 210.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

qui sacerdotium nacti sunt, in laboribus ac religiosis exercitationibus versari iubet; quod nimirum ij qui subsunt, cum eos, quibus imperare licet, laborantes perspexerint, præ pudore ad fortitudinem strenuique animi officium prouocentur. Neque enim docentium oratio perinde animos acuere solet, ut vita & mores. At isti, non secus ac si ipsis loquendi duntaxat munus commissum fuisset, ab actione abstinent. Quos etiam proinde incessans ac profcindens diuinus Apostolus his verbis vsus est, Qui prædicas non esse furandum, furaris. Atque item diuina sententia apud Ezechielem (id enim est quod, ut tibi exponerem, postulasti) Angelis iis, qui Ierofolymam supplicio affecturi erant, hoc imperauit, A sanctis meis incipite. Quod quidem etiam Apostolorum antesignanus his verbis transtulit, Tempus est ut incipiat iudicium à domo Dei. Si autem primum à nobis, quis finis eorum, qui nõ credunt Euangelio Dei? Consentaneum enim est, ut qui honore ac dignitate superiores sunt, hi quoque, si peccent, grauioribus etiam suppliciis muldentur.

μάλιτα πάντων ἐν πόσις καὶ ἀσκήσις
 οὐκ εἶναι τοῦ θεοῦ κληύεται. ἵν' οἱ ἀρχι-
 μηνοὶ, οὓς ἐπιτάτῃν ἔξει, ποῦτος πο-
 νοῦντας θεάμενοι, εἰς ἀνδραγαθίας
 ὑπὸ ἀρχῆς παροξύνονται. ὃ τοσού-
 τον γὰρ λόγος, ὅσον ὁ τρόπος τῆς δι-
 δασκόντων, ὡς ἀδελφῶν πέφυκε. οἱ δ'
 ἄσπερ τὸ λέγειν μόνον ἐμπιστευθέντες,
 τὸ πράττειν ἀπέχονται, εἰς καὶ φιλο-
 τεύων ὁ μὲν θεὸς Σάτολος ἔφη. ὁ κη-
 ρύτῃν μὴ κλέπειν, κλέπει. ἡ δὲ θεὰ
 ψῆφος ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ, τοῦθ' ὄσπερ
 μαθεῖν ἐξήτησας, παρεκελεύσατο, τίς
 πλὴν τιμωρίας μέλλουσιν ἐπιφέρειν τῷ
 Ἰερουσαλήμ ἀρχεῖσι, ὅτι τῆς ἀρχῆς
 μου ἀρχεῖσθε ὄσπερ καὶ ὁ κορυφαῖος τῆς
 Σάτολος μετέφρασε εἰπὼν, κερὸς
 τῶ ἀρχεῖσθαι τὸ κρίμα. ὅτι τῶ ἀρχῆς
 τοῦ θεοῦ. εἰ δὲ τῶτον ἀφ' ἡμῶν, πῶ
 τέλος τῆς ἀπειθούντων τῶ τοῦ θεοῦ
 εὐαγγελίῳ. διχασμοὶ γὰρ τοὺς πῆν καὶ
 τῆ ἀξία ἰσχυρίζονται τῆς, εἰ ἀ-
 μείπτειν, καὶ ἐν ταῖς τιμωρίαις
 πλεονεκτεῖν.

Eidem. 209.

Τῷ αὐτῷ αἰ.

Cum adulterinus quispiam ac sacerdo- tio indignus imperium usurpat, tum verò imperij ornatus in inconditum quendam & inornatum statum migrat. Siquidem ita natura comparatum est, ut ad eius, qui præest, similitudinem, ij, qui parent, sese effingant. Quod quidem etiam in Eusebio, quemadmodum scripsisti, vsu venit. Tantis enim & Sacerdotibus, qui sub ipsius imperio sunt, & reliquis subditis, vitij amor exarsit, ut qui aliunde veniunt, perennem lachrymarum materiam habeant tot tantorumque malorum spectaculum.

Ὅταν νόθος τις, καὶ τῆς ἱερασίης ἀνάξιος, εἰς πλὴν ἀρχῆν εἰσβιάσθαι, τότε δι' ὅ τῆς ἀρχῆς κόσμος εἰς ἀνομίας μερίζεται. τῶ γὰρ ἀρχοῦντι ἐξομοιοῦσθαι πέφυκε καὶ τὸ ἀρχιμήνοι. ὃ δὲ καὶ ἐπὶ Εὐσεβίῳ, ὡς γὰρ φασιν, συνέβη. τοσούτος γὰρ καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτῶν ἱερεῦσι, καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἐξήθη κακίας ἔρας, ὡς τῶν ἀλλὰ χόθαι ἴκοντες, διακρίσειν ἑαυτοὺς ἀπειράν ἔχειν, πλὴν τῆς τοσούτων κακῶν θέας.

Eidem. 210.

Τῷ αὐτῷ σι.

Inexplebilis es, eos, ut apparet, amans, in quibus virtutis splendor elucet. Inexplebili enim affectu, quemadmodum audio, illud Psalmistæ canis, Mihi autem nimis

Ἄπληκτος εἶ, φίλων, ὡς εἶοικε, τοῦ-
 τος, οἷς ἡ τῆς ἀρετῆς συναγράφει φαι-
 δροπῆς ἀκορέτως γούν, ὡς γὰρ πυνθάνο-
 μη, ψάλλης σκεῖνο τὸ τοῦ μελεῶν
 ἄσμα.

ἄσμα . ἔμοι δὲ λίαν ἐπιμήθησαν οἱ φίλοι σα ὁ θεός . ποσῶτος γὰρ περὶ ἐπίσοι ὁ παρὰ αὐτὸς πόθος , ὡς καὶ τοὺς οἷς ἔδδεν ἵχνος ἀρετῆς περὶ ἐστίν . ἔ γὰρ ἔσθην κατ' ἐκείνης ἰσως δὲ δοκούμεν , πολλοῖς καὶ ποικίλοις ἐγκωμίοις πεφαιού . σοὶ μὲν οὐκ εἶ χυ ἡμεῖς μὴ ἔσθην τοῖσ' τοῖς , ἀποκρίσεται ὁ μοθὸς ἡ μῆς δὲ εἰ μὴδ' ἐγκωμίων τοῖσ' τῶν ἀπολαύοντες , ἀμείνεις γεοίμετα , μέζονα δίκην ὑπέξουδν . ἴν' οὐκ μὴ τοῦτο ὑποσάμηδν , πέπαισο ὑπὸ βαλλόντας ἐπαμῶν .

Λαμπητῶ ἑπισκόπῳ . σιζ .

Παραφιλὰ τῆσ' ἡμῶν , ὡ ἀριστε , τοὺς ἀμνηστῆς , καὶ τῆσ' ἁγίων λόγων ἀναξίς , οἱ πνῆς καὶ γελῶσι πολλὰ κίς τὰ πάσης εὐφημίας κρείττονα . φθῆγε δὲ οἷς θέμις ἔ γὰρ κισίν , ἔδδὲ χροῖοις ἀνθρώπομορφοῖς , ἀλλὰ τοῖς ἀγγελικῶν εἰθεῖσι βίον , δοτέον τὰ ἅγια , καὶ τὸν θεῖον χροσμόν .

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ . σιβ .

Λίαν θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι τίω ἄνοισιν τῆσ' ζητουῶτων , δι' ἣν αἰτίαν ὁ Χεριστὸς παρὰ τῆσ' περὶ ἡμερῶν ἀνίστη . εἰ μὲν καὶ φασίν αὐτὸν μὴδ' ὄλας ἐγηγέρθαι . τίος ἐνεκεν περὶ χροῖον ἀκριβολογοῦνται . εἰ δ' ἐγηγέρθαι μὲν , θάπτον δὲ ἡ ἐπιηθείλατο , ἀπὸ τῆσ' ἐγηγέρθαι , καὶ τὸ πάντως ἡληθευκέναι αὐτὸν συναποδεδείχθαι νομιζέτωσαν . τὸ γὰρ ἀδύνατον καὶ ὄν καὶ δοκού , ὅσον παρὲς τίω τῆσ' ἀνθρώπων ἀσθένειαν , φημὶ καπορρώσας , ὅκ' ἂν περὶ τὸ δυνατὸν ἐξησθένσαν . εἰ καὶ ὅτι μάλιστα τὸ μὲν βραδείας ἀναστήσας , ἀσθενείας . τὸ δὲ ταχέως , δυναμέως μεγίστης τεκμήριον καθεστήκει . ἐχρῆν μὲν αὐτὸς καὶ ἐκ τοῦ τοὺς μωρεῖας τῆσ' ἑλληνικῶν θεῶν καταλόγουσ' ἀφανίσαι , τὰ τε εἰδωλεῖα πᾶσι κα .

honorati sum amici tui Deus-Tanta enim vis amoris erga ipsos est, ut eos, etiam, in quibus nullum virtutis vestigium extat (neque enim ad eorum similitudinem accedimus, tamen si, fortasse videamur) multis ac variis laudibus cumules. Ac tibi quidem, etiam si nos tales minime sumus, recondita merces erit. Nos autem si, ne his quidem laudibus affecti, meliores hinc efficiamur, maiores poenas subituri sumus. Quare ne hoc nobis accidat, immodicis laudibus nos ornare desine.

Lampetio Episcopo . 211 .

Prophanos homines, vir optime, ac diuinis sermonibus indignos observa, qui ea etiam persape, quae omni commendatione ac laude digna sunt, risu prosequuntur: quibus autem fas est, iis loquere. Neque enim canibus, aut porcis humana forma praeditis, verum his, qui angelicam vitam ducunt, sancta porrigenda sunt, quae admodum diuinis oraculis proditum est.

Theognosto Presbytero . 212 .

Eorum stoliditatem magnopere, atque ad stuporem usque miror, qui, quam ob causam Christus ante tres dies resurrexerit, percunctantur. Nam si eum quoque omnino non resurrexisse asserunt, ecquid temporis minutias ieiune ac morose vrgent? Si autem eum quidem ad vitam rediisse, verum citius quam promiserat, ex hoc ipso quod ad vitam rediit, illud quoque vna demonstratum esse existiment, ipsum omnino vere locutum esse. Nam cum id, quod impossibile & erat, & videbatur (siquidem imbecillitatem hominum spectes) praestiterit, profecto in ea re, quae potestatem minime excedebat, haudquaquam elanguisset, tamen etiam tarde resurrexisse, imbecillitatis, confestim autem, maximae potentiae argumentum existat. Ac quidem ipsos, tum ex eo quod infinitum Gentiliorum deorum catalogum dele-

Cg ij